

אור הנר

עזר: נדיה אטון

דבר העזר

"וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו"

אתה לא ניצלת במקרה. יש לך תכלית. שליחות. אל תחיה סתם.
האב אומנם לא שרד. אבל יעקב מיועדנו כן.

במהלך בריחתו מהגטו דרך הביוב, הוא פגש מבריה פולני, שהסכים להבריח אותו החוצה - בתנאי אחד:
שיעביר עמו תרמיל קטן.

התרמיל הכיל כמה ספרי קודש עתיקים, ומכתב של רב הגטו שנכתב בדם ליבו, בו ביקש:

"אם מישהו יקרא את המכתב הזה - יידע שלא הפסקנו להאמין, גם באפלה."

יעקב שמר את התרמיל הזה בכל שנות נדודיו. הוא הצליח לעלות לארץ ישראל, הקים משפחה שומרי תורה ומצוות, למרות שלא קיבל כמעט חינוך - ובכל פעם ששאלו אותו מה גרם לו לשמור אמונה אחרי מה שעבר - הוא הוציא את המכתב ואמר:

"זה, הידיעה שמישהו כתב מתוך הגטו: אנחנו מאמינים. הבנתי שזה הדלק שלי. זו התכלית שלי - להעביר את זה הלאה."

יעקב הפך למחנך. דורות של תלמידים התחנכו אצלו, למרות שמעולם לא היה רב מפורסם. הוא העביר להם את האור הזה - שממשיך גם באפלה.

לפני מותו, הוא אמר לנכדו: אל תזלזל בעצמך אף פעם. גם כשלא תבין למה אתה קיים - דע: יש לך שליחות, רק תמשיך לצעוד, ותגיע רחוק.

יהי רצון שנדע להפנים עניין חשוב מזה, ונכיר כל אחד מעלת עצמו ונדע להשפיע רק טוב על חבינו וסביבתנו, שבת שלום ומבורך.

מיצוי אלא מתוך שותפות כלל ישראלית. כיוון שכך, ובגלל שלכל אדם יש את התפקיד שלו ואת הרגע בו רק הוא יכול למלא את השליחות, דברי המשך המשנה הם מחויבי המציאות: "ואם לא עכשיו - אימת!". אף אדם לא יודע בדיוק מתי היא השעה שלו. לכן צריך להתנהג בכל רגע ורגע כאילו זה הרגע המכריע.

ולחפש ולדרוש ולבדוק מעצמו מה השליחות והייעוד שלו בעולם הזה, איזה כוחות הקב"ה נתן לו יותר מאשר לאחרים

שאיתם הוא יכול לעזור לאחרים, שאיתם הוא יכול לקדש שם שמים.

בימי האימה של השואה, בתוך גטו ורשה הסגור והרעב, חי בחור יהודי בשם יעקב - לא תלמיד חכם, לא עסקן ציבורי, לא בן של רבנים.

הוא היה נער פשוט. בן יחיד להוריו. כל עולמו היה אמא ואבא וצריך עץ דל.

כאשר החלו הגירושים מהגטו, והוא ואביו נמלטו לבונקר, האם נלקחה ואבדה להם לנצח הי"ד.

לילה אחד, בעודו מסתתר מתחת לרצפת מחסן, שמע את אביו לוחש:

"יעקב בן, אם תצא מזה חי - תזכור,

בפרשתנו, התורה מתארת את ההכנסת אורחים המיוחדת שעשה אברהם אבינו למלאכים שנדמו לערביים.

הם אומנם נדמו לערביים אבל הם היו מלאכים. שלושה מלאכים שונים נשלחו עבור שלוש שליחויות שונות. לכל מלאך שליחות משלו, ואחד לא עושה את השליחות של האחר. מיכאל בא לבשר לשרה אימנו שיולד לה בן לשנה הבאה, רפאל בא לרפא את אברהם מצער הברית, גבריאל נשלח להפוך את סדום.

ונשאלת השאלה: מדוע היו צריכים להגיע ג' מלאכים לעשות כל אחד שליחות, מדוע לא נשלח מלאך אחד שיעשה את כל השליחויות, מדוע צריכים להגיע ג' מלאכים?

התשובה לשאלה זו היא גם יסוד גדול מאוד בשביל כל אחד ואחד מאיתנו: לא לחינם נשלחו לאברהם אבינו ג' מלאכים, מכיוון שלכל אחד בעולם ישנה שליחות וייעוד משלו. גם למלאכים ישנה שליחות וייעוד, כך זה גם ביחס לבני אדם, לכל אדם בעולם ישנו ייעוד וישנה שליחות שעליו למלא בעולם, וכשאדם עולה למעלה לשמיים לאחר מאה עשרים שנה באים אליו בתביעה למה לא מילאת את הייעוד והשליחות שלך בעולם.

כעת מבינים אנו טוב יותר את דברי המשנה: "אם אין אני לי" - כל יחיד מישאל, אף הצעיר והקטן שבהם, אם הוא לא יתייגע למלא את חלקו בבריאה, "מי לי" - שום אדם אחר לא יוכל להשלימו. "וכשאני לעצמי" - גם אדם שלם באישיותו, כשהוא נשאר לבדו בפניתו, ואינו משתף עצמו עם הציבור - "מה אני". ערך הפרט אינו בא לידי

דבר תורה לסעודה שניה

"וילך ה' כאשר כלה לדבר אל אברהם"

תמה האור החיים הקדוש: מדוע ה' הלך ולא נתן מקום לאברהם, לבקש על פחות מעשרה צדיקים?

ותירץ ב' תירוצים: א. משום שאברהם אבינו בעצמו כשיקש "אולי ימצאון שם עשרה" הוא אמר "ואדברה אך הפעם", כלומר, שאינו מתכוון להוסיף יותר דברים בענין הזה. ב. הקב"ה ידע שפחות מעשרה צדיקים לא תהיה הגנה על העיר סדום, לכן לא נתן לאברהם את האפשרות לבקש. ורש"י הביא ראיה מדור המבול, שהיו שמונה צדיקים - נח ובניו ונשיהם - ובכל זאת לא הצילו את בני דורם.

והקשה עוד האור החיים הקדוש: הרי כתב הזוהר (ח"א פ"ב) שצדיק הוא יסוד העולם ויכול להציל את כל העולם אפילו אם הוא יחיד.

ותירץ ב' תירוצים: א. שדווקא צדיק מופלא יכול להציל את כל העולם. ב. אם אברהם אבינו היה גר עם אנשי סדום היה בכוחו למלט את כל העיר.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"וירא אליו ה' באלני ממרא"

בפתח הפרשה מביא רש"י את מאמרו של רבי חמא בר חנינא. (בבא מציעא פ"ו:) "אותו היום יום שלישי של מילתו של אברהם היה, ובא הקדוש ברוך הוא לשאול באברהם" (לדרוש בשלמו).

תוהים על כך כמה מחכמי ישראל: מהיכן נמצאנו למדים, שהקב"ה בא אל אברהם דווקא ביום השלישי למילתו? מסביר זאת האדמו"ר רבי ישראל מצ'ורטקוב בדרך הבאה: כידוע, עומד העולם על שלושה עמודי יסוד: תורה, עבודה, וגמילות חסדים. אברהם אבינו נטל עליו את עמוד החסד, ולכן דבק בהתמדה בקיום מצוות הכנסת אורחים. אולם לאחר שנימול והיה מרותק למיטתו, נבצר ממנו לקיים בפועל מצווה גדולה זו ובימים אלה היה אברהם בבחינת "חשב לעשות מצווה, ונאנס ולא עשה" - מעלה עליו הכתוב כאילו עשה" (ברכות ו') וכיוון שמכל מצווה שאדם עושה, נברא מלאך - גם מרצונו הטוב של אברהם לקיים מצוות הכנסת אורחים, נבראו מלאכים. ביום השלישי גבר צערו של אברהם, על שלא זכה להתעסק במצוות הכנסת אורחים זה שלושה ימים - לכן שיגר אליו הקב"ה את שלושת המלאכים, שנבראו מחפצו העז של אברהם לקיים המצווה במשך שלושת הימים האחרונים. בכך ביקש ה' לפייס את אברהם ולהוכיח לו שרצון עז ודבקות אמיתית בקיום מצווה נחשבים כאילו המצווה נעשתה בפועל. מהופעת שלושה מלאכים בבית אברהם אנו למדים, שאמנם הביקור הזה אירע ביום השלישי למילתו של אברהם...

דבר תורה לסעודה רביעית

דיני סעודה רביעית

לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת, כדי ללוות את השבת, אפילו אינו צריך אלא לכזית. וראוי מאד להזהר ולקיים מצוות סעודה רביעית בכל מוצאי שבת.

אמרו חז"ל, אבר אחד יש באדם ונסכו שמו, ואינו נהנה משום אכילה רק ממה שאוכל במוצאי שבת בסעודת מלוה מלכה. ונכון לסדר את השלחן במפה דרך כבוד.

האם חייב לאכול לחם בסעודה רביעית?

דעת כמה ראשונים שאין חיוב גמור לעשותה בפת. ודעת הגר"א שיש חיוב לעשותה בפת.

לכן מצווה גדולה להדר לעשותה בפת. ומי שאין לו תיאבון לעשותה בפת, מפני שעושה סעודה שלישית בשבת סמוך לשקיעה, יכול לקיים מצוות סעודה רביעית בעוגה או לכל הפחות בפירות. ויכוין ללוות את השבת ולהשאיר ברכה לסעודות החול, ויאיר להם מקדושת השבת.

דין הנשים בסעודה רביעית

גם הנשים חייבות בסעודה רביעית במוצאי שבת, ודינה כדין האיש לכל עניני שבת.

(ילקו"י שבת הלכות סעודה רביעית)

דבר תורה לסעודה שלישית

"ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלותי היתה לי עדנה"

ואדוני זקן

יש לשאול מדוע הקפיד הקב"ה על צחוקה של שרה, הרי אף אברהם צחק, ככתוב בפרשה הקודמת: "ויפול אברהם על פניו ויצחק..."

ומדוע לא הקפיד הקב"ה על כך?

ונראה לומר כי שונה היה צחוקו של אברהם מצחוקה של שרה:

יש צחוק של שמחה ויש צחוק של תימהון - אצל אברהם היה הצחוק עניין של "שמחה" והתרגשות על הנס העתיד להתרחש, אולם שרה צחקה צחוק שונה, על כך שבעלה נשאר זקן והיא לעומת זאת נשאת צעירה והיתה לה עדנה. ויש לכך ראיה מהגמרא במסכת מגילה (ט') המספרת שחכמי ישראל פירשו את התורה ליוונית ועשו בה מעט שינויים, ואחד השינויים שכתבו הוא "ותצחק שרה בקרוביה", בכך רמזו חז"ל על משמעות צחוקה של שרה, שצחקה על בעלה.

(פניני הבן איש חי)

לברכה והצלחה

אלמוג לוי
בן שולמית הי"ד

למנוח שלום ברחמי ר"י

שלמה דוד
בן פורטונה
ת.נ.צ.ב.ה

למנוח שלום ברחמי ר"י

שרה בת לאודה
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
ת.נ.צ.ב.ה

למנוח שלום ברחמי ר"י

לאה בת
סוליקה דביבו
ז"ל (הי"ד)
ת.נ.צ.ב.ה

למנוח שלום ברחמי ר"י

חנה בת חפסה
ת.נ.צ.ב.ה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטיין

שו"ת עם הרה"ג הרב אורן נזרית

הלכות בשר וחלב

שאלה: מחבת בשרית שבישלו בה מאכלי בשר. וטעו ובישלו במחבת מאכלי חלב, כגון: חביתה עם גבינה צהובה.

מה דין המאכל החלבי?

ומה הדין של המחבת?

תשובה: אם המחבת בין יומו (כלומר שבישלו במחבת באותו יום בשר ולאחר מכן טעו ובישלו באותו סיר חלב) המאכל החלבי נאסר, והמחבת צריכה הגעלה.

אומנם אם המחבת אינה בת יומה (שכבר עברו 24 שעות) המאכל החלבי מותר, והמחבת צריכה הגעלה.

ואם המחבת עשויה מטפולן לא תועיל לה הגעלה כי הטפולן מונע להפליט הבליעה, וליבון יקלקל אותה לכן יזרוק את המחבת.

שאלה: כשרוצים להכשיר כלי, כגון מבשרי לחלבי, על ידי הגעלת כלים האם צריך להמתין 24 שעות מאז השימוש האחרון, או לא?

תשובה: כשמועיל הגעלה צריך לחכות 24 שעות רק כשרוצים להגעיל שני כלים ביחד, אבל בכלי אחד לא צריך להמתין 24 שעות.

"וַיֹּאמֶר אֲדָנִי-אִם נָא מִצָּאתִי חֹן בְּעֵינֶיךָ אֶל נָא תַעֲבֹר מֵעַל עֲבֹדְךָ" (בראשית י"ח, ג).

מִכָּאן לְמַדּוּ חֲז"ל (שַׁבָּת קכ"ו): גְּדוּלָּה הַכִּנְסַת אוֹרְחִים מִקְבֵּלַת פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, דְּכֹתִיב: 'וַיֹּאמֶר אֲדָנִי, אִם נָא מִצָּאתִי חֹן בְּעֵינֶיךָ אֶל נָא תַעֲבֹר' (דְּהַיְנוּ שֶׁבִקֵּשׁ אֲבִירָם מִהַקֶּבֶץ הַשְּׂמִיתִין עַד שִׁכְנִים אֶת הָאוֹרְחִים).

אֶחָד הַמִּיחָדִּים בְּבִנְיַן פְּרָשׁוֹנוֹ הָיָה הָרַב ר' יוֹם טוֹב הַפֶּהן קֹאהֵן. צִדִּיק וּמַפְלֵג הָיָה בְּמַדַּת הַחֶסֶד. סֵפֶר בְּנוֹ, הַרְה"ג ר' אֲבָרְהָם:

אֲבָא עָשָׂה חֵיל בְּעֶסְקָיו וְהָיָה לְעֹשִׂיר גְּדוֹל. בִּיתְנוּ הִתְנַהֵּל בְּרַחֲבֵי כְּמִנְהַג הָעֹשִׂירִים, עִם מְשֻׁרְתִּים שֶׁשָּׁמְרוּ עַל נִקְיוֹן הַבֵּית וְסֵדֶר קוֹפְדֵי.

מִנְהַג הַכִּנְסַת אוֹרְחִים בְּפֶרֶשׁוֹנוֹ הָיָה כֵּן: בְּסִיּוֹם הַתְּפִלָּה בְּלִיל שַׁבָּת עָמְדוּ הָאוֹרְחִים לְיַד פֶּתַח בֵּית הַכִּנְסַת, וְכָל בַּעַל בֵּית בָּחַר לוֹ אוֹרֵחַ לְסַעֲדַת שַׁבָּת, וַיֵּשׁ שֶׁלְקָחוּ עִמָּם שְׁנֵי אוֹרְחִים.

בְּכֻנָּה תַּחֲלָה הִשְׁתַּדֵּל אָבִי לְצַאת אַחֲרוֹן מִבֵּית הַכִּנְסַת, מִכֵּיּוֹן שֶׁבְּעֵלֵי הַבָּתִּים שֶׁיָּצְאוּ תַּחֲלָה, בָּחְרוּ בְּאוֹרְחִים שֶׁהִמְרָאָה הַחִיצוֹנִי שֶׁלָּהֶם הָיָה סְבִיר, וְהָיוּ נִקְיִים וּמְסֻדְרִים. אָף אֵלּוּ שֶׁלְבוּשָׁם הָיָה קְרוֹעַ וּמְלֻכְלָךְ, נִשְׁאַרוּ בְּבֵית הַכִּנְסַת מֵאִין דּוֹרֵשׁ. אֶת כָּל אֵלֶּה הַזְמִין אָבִי לְבֵיתוֹ, וּלְקַחֵם לְסַעֵד עַל שִׁלְחוֹ! בֵּין הָאוֹרְחִים נִמְצְאוּ כְּאֵלֶּה שֶׁמְסֻדְרוֹת הַדָּרָךְ נִתְלַכְּלוּ מְאֹד, עַד שֶׁנִּדְּפוּ מֵהֶם רֵיחַ רַע. וַיֵּשׁ שֶׁהָיוּ מְלֵאֵי כֹּנִים וְקִשְׁקֻשִׁים. לְאַחֵר הִסְעָדָה נֶאֱלָצוּ הַמְשֻׁרְתִּים הַגּוֹיִים לְנִקּוֹת אֶת הַכֶּסֶּאוֹת הַמְּסֻפָּאִים מִהַלְכָּלוֹ שֶׁהִבִּיאוּ עִמָּם הָאוֹרְחִים, וְתוֹךְ כֵּן הִתְרַעְמוּ: 'לָמָּה מְכַנְּסִים הַבֵּיתָה אֲנָשִׁים כְּאֵלֶּה!'. אָף אִמִּי הִצְדִּיקָנִית לֹא הִתְרַעְמָה עַל כֵּן. מֵעוֹלָם לֹא שָׁמַעְתִּי שֶׁשְׂאֵלָה אֶת אָבִי, מִדּוּעַ בָּחַר דְּוָקָא בְּעַנְיִים אֵלּוּ, אֲדַרְבָּה, הִיא הִרְגִּישָׁה בְּצַעֲרָם, כִּבְדָּה אוֹתָם וְדָבָרָה עַל לֶבָם לְחַזְקָם לְבַל יִפְּלוּ בְּרוּחָם.

הִגִּיעוּ יָמֵי הָאִפְסָל - הַגְרָמָנִים הָאֲרוּרִים הִגִּיעוּ לְפֶרֶשׁוֹנוֹ. אָבִי עָבַר מִמִּנְחָה עֲבוּדָה אֶחָד לְשָׁנִי, עַד שֶׁהִגִּיעַ לְמִנְחָה מְאוּטָהאֲזוֹן. הוּא נוֹתֵר בְּחַיִּים. יָמִים וְשָׁנִים סֵפֶר עַל הַנִּסִּים שֶׁאֲרָעוּ לוֹ.

אֶחָד הַפְּלָאִים שֶׁסִּפֵּר: כִּידּוּעַ, הָאֲנָשִׁים בְּמַחְנוֹת הָיוּ מְלֵאֵי כֹּנִים וּפְשָׁפוּשִׁים. לֹא הָיָה אָדָם שֶׁנִּמְלֵט מִמֶּכָּה זֹאת. אָף הוּא נֶצַל מִפְּגִיעָתָם בְּאִפְסָן פְּלָאִי; מִיָּמִינוֹ, מִשְׁמַאלוֹ, מִלְּפָנָיו וּמֵאַחֲרָיו, שֶׁכָּבוּ וַיִּשְׁבּוּ אֲנָשִׁים מְלֵאִים בְּכֹנִים, אָף הוּא לֹא נִכְבָּע מִמֶּכָּה זֹאת!

בְּאַחַת הַשִּׁיחוֹת אָמַר אֲבָא, שֶׁהוּא תוֹלָה זֹאת בְּמַדָּה כְּנֻגָּד מִדָּה: עַל שֶׁהִכְנִיס לְבֵיתוֹ אוֹרְחִים כְּמוֹת שֶׁהֵם, אָף כִּשְׁהָיוּ עַל בְּגָדֵיהֶם וְשִׁעְרוֹתֵיהֶם כֹּנִים וּפְשָׁפוּשִׁים, לָכֵן מִשְׁמָאָה זָכָה, שֶׁהֵם לֹא שָׁלְטוּ בוֹ, וְהָיָה נָקִי לְגִמְרֵי!...

שו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

הלכות בישולי גויים

שאלה: גוי העובד במסעדה וחותר את בשר השווארמה ללקוחות אם יש בזה איסור בישולי גויים.

תשובה: מעיקר הדין מותר הדבר ללא חשש כשאינו מוציא את כל הבשר החוצה לגמרי ממקום האש ומחזיר אותו שבה עושה בישול מחדש בחלק שאינו מבושל וגם בזה המיקל יש לו על מי לסמוך והמחמיר שיהודי יחתוך מהבשר בכל מצב תבא עליו ברכה.

שאלה: האם יש איסור בישולי גויים במקרוגל.

תשובה: לכתחילה יש להחמיר בזה ובמקום צורך גדול המיקל יש לו על מי לסמוך.

שאלה: האם יש איסור בישולי גויים במקרוגל.

תשובה: לכתחילה יש להחמיר בזה ובמקום צורך גדול המיקל יש לו על מי לסמוך.

שאלה: יהודי שחי באיסור עם גויה האם יש להחמיר על בישולו כדי בישולי גויים שהרי יש חשש שישא את ביתו מהגויה שדינה כגויה.

תשובה: מעיקר הדין אין איסור לאכול ממאכלו שבישול אבל ראוי שלא לאכול ממאכלו ושלא לסייעו.

שאלה: האם עירוי מים רותחים מכלי ראשון נחשב לבישול לגבי בישולי גויים תשובה: אינו נחשב כבישול לגבי בישולי גויים ומותר ליתן לגוי שיערה מכלי ראשון על מאכל לבשלו.

לדפואה שלומה

סולטנה
בת פרחת
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון רבקה
חודיה לוי

לדפואה שלומה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
טליה אפרת
בת ענבל שרה

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה מרים
בת רחל

לזיווג הגון

שידה
בת ציפורה

צדיקים במיתתם קרויים חיים

לכך שילמד את הילדים תהלים. הרב הסכים, ועד סוף ימיו היה בבית כנסת זה, והתגורר בסמוך לו, ואף נהיה רב בית הכנסת וקרא לו "נהר שלום" על שם הרש"ש הקדוש רבי שלום שרעבי זיע"א.

הרב למד בהתמדה עצומה. כל ימיו היה קם בחצות הליל ולומד עד הבוקר. מתפלל בנץ החמה, ולאחר מכן מוסר שיעור בבית יוסף ושולחן ערוך. לאחר מכן פונה לאכול פת שחרית, וממשיך בסדר לימודו דבר יום ביומו.

סיפור על רבי מרדכי שרעבי זיע"א

יהודי אחד הגיע לרב מרדכי שרעבי עם צילומים לגבי ניתוח מסובך שצריך לעבור. הרב לקח את הצילומים, הביט בהם, והורה ליהודי לתרום 12 אלף לירות לצדקה. והוסיף ואמר, שיראה שאין לו שום בעיה. באותו הרגע, שלף היהודי פנקס שיקים, רשם את הסכום שאמר הרב, ומסרו לרב למטרת צדקה. היהודי חזר לבית החולים, ובצילומים שעשו לו לפני הניתוח, התפלאו הרופאים לגלות שאין לו שום בעיה. היהודי השמח חזר לרב. וסיפר לו את שארע

לאחר שיצא היהודי, סיפר הרב לנוכחים שנגזר על היהודי הזה שיפסיד 12 אלף לירות לצורכי רפואה, ובזכות הצדקה שנתן, התהפך הכל לטובה.

איי"ה יום שלישי כ' בחשון יום
הילולתו זיע"א

רבי מרדכי שרעבי זיע"א

הרב נישא ללאה בגיל צעיר, והיו חשוכי בנים, תלמידיהם היו בניהם. רבי מרדכי שרעבי זצ"ל התייחס מאביו קודם לידתו, ומאימו בהיותו בגיל שנתיים. הרב חיים סיוואני קיבל עליו לגדלו. כבר בגיל צעיר היה עילוי בלימוד ובגיל 13 דרש דרשה נפלאה בבר מצוה, ומינו אותו ללמד לילדים בתלמוד תורה.

הרב למד ש"ס ופוסקים ונבחן וקיבל הסמכה בגיל צעיר. בהיותו בן 24 עלה לארץ ישראל.

בתחילה הגיע למעברות, וכאשר ביקשו ממנו האחראים על המעברות לצאת לעבודה בבוקר, ובפרט לאחר שחילקו כל בוקר כמה פרוטות, אמר הרב לרבנית, לזרוק את הכסף, והסביר לאחראי שהוא עושה תיקונים. כאשר נשאל אילו תיקונים עושה, ענה שעושה תיקונים בשמים. האחראי ביקשו לעזוב את המעברה, הרב והרבנית עזבו באותו יום, ונסעו לירושלים.

בהגיעם לקראת ערב לבית הכנסת "נהר שלום" התפללו תפילת ערבית. בסיום התפילה ביקש השמש לעזוב את בית הכנסת כיון שרוצים לסגור. הרב שרעבי ביקש מהשמש שיסגור עליו ועל אשתו את בית הכנסת עד למחרת, בהסבירו שהגיעו היום ואין להם היכן לגור. השמש עשה כמבוקשם, אך מיד לאחר מכן התחרט, והציע לרב לישון בחדר צדדי שיש בבית הכנסת, בתמורה

אכילת דגים עם חלב

לדעת הספרדים ובני עדות המזרח האם מותר לאכול דגים בחלב או בחמאה?

תשובה: שנינו במסכת חולין (דף קג:) כל בשר אסור לבשל בחלב, חוץ מבשר דגים וחגבים. ומבואר אם כן שמעיקר הדין אין בכלל האיסור של בישול ואכילת בשר וחלב, איסור לבשל דגים עם חלב, משום שבשר דגים אינו בכלל "בשר" שאסרה תורה, ואף אינו אסור מגזירת חכמים.

אולם מרן הבית יוסף (בסימן פז), כתב, שמכל מקום אין לאכול דגים בחלב מפני הסכנה. וכן כתב הלבוש. וכן כתב החכם הרופא רבי יעקב צהלון, שאין לאכול דגים עם חלב, מפני שגורם חולאים קשים. ומכל מקום רבים מן הפוסקים כתבו להקל לאכול דגים עם חלב. וכן הרמ"א בספרו דרכי משה כתב שלא ראה שזוהרים בזה.

גם יש מן הפוסקים, ומהם מרן החיד"א, שכתבו שגם מרן הבית יוסף לא התכוין לאסור אכילת דגים עם חלב, אלא אכילת דגים עם בשר, ומה שנכתב בבית יוסף דגים בחלב, הוא טעות סופר, (כמו טעות דפוס) ולכן אף על פי שבדרך כלל אנו פוסקים כדברי מרן הבית יוסף, מכל מקום, כאן יש להקל אף לכתחילה.

ועל כן הגאון רבי שלום משאש ז"ל, כתב גם כן להקל בזה מכל וכל, לפי שאין הדבר ברור בכלל שמרן השלחן ערוך אסר אכילת דגים בחלב, ועוד שמנהג כמה מיוצאי ספרד היה להקל באכילת דגים בחלב, וגם הרופאים בזמנינו מסכימים שאין כל חשש של מחלה קשה באכילת דגים בחלב.

ומרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל,

הביא שמנהג הספרדים היה לאסור אכילת דגים עם חלב מפני חשש סכנה, ושכן כתבו כמה פוסקים בפירוש, שמנהג הספרדים להחמיר בזה, וקשה מאד להאמין שהוא טעות סופר בספר בית יוסף, שאם כן לא היה מתפשט מנהג שכזה לאסור בהסכמת גדולי הדורות, אם כל שורש הדין הוא שיבוש גמור הנובע מטעות סופר. ובדאי אילו היה הדבר טעות, היו גדולי הדור שבזמן מרן והסמוכים לזמן זה מודיעים דעתם שיש טעות בספר בית יוסף. ובפרט שמרן עצמו הגיה ספרו ולא העיר בזה כלום. וכן פסקו לאיסור מכת המנהג כמה גדולים, ומהם הגאון רבינו יוסף חיים בספר בן איש חי.

לכן יש להימנע מלאכול דגים בחלב או עם גבינה.

ומכל מקום לעניין אכילת דגים עם חמאה, (שאינה חלב ממש) כתבו כמה פוסקים להקל אף למנהג הספרדים, ולכן הנהגים לאכול דגים בחמאה רשאים להשאיר במנהגם (יח"ד ח"ו סימן מ"ח).

אדם שהזמין פיצה עם גבינה לביתו והביאו לו מגש פיצה עם גבינה וטונה האם רשאי לאוכלו?

כתב בילקוט יוסף (הלכות ברכות כרך א' עמ' תתכ"ב: מי שהזמין פיצה של גבינה לביתו והביאו לו מגש של גבינה עם טונה יחזיר אותם שיביאו לו בלי טונה, או שיתן את הפיצה לשכניו האשכנזים הנהגים לאכול, והוא לא יאכלנו.

אומנם יש שהתירו במקרה זה (של דיעבד) לאכול את הפיצה עם הטונה מכיון שסומכים על הפוסקים שמקלים (עיין ביח"ד ח"ו סימן מ"ח, וכן בהלכה ובאגדה כשרות המטבח עמ' 113).

לרפואה שלומה

דורית
בת עמליה
יצחק בן חנה

לכרמה והצלחה

מרדכי ויפה
מורדנו זב"ב
ליאור ושיד
מורדנו

לכרמה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת דות

סרקו את הברקוד המצורף

והצטרפו אלינו
לאתר "אור הנר",
באתר זה

תוכלו לקבל את העולנים מכל השנים
סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה
באהבה רבה

